

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Det Utroligste

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748571619840/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

lige Jomfruer sang og førte Bruden frem, Ridderskabet sang og fulgte Brudgommen; han kneisede som om han aldrig kunde knækkes over.

Nu holdt Sangen op, der blev saa stille at man kunde have hørt en Knappenaal falde til Jorden, men midt i den Stilhed s fløj med Bulder og Brag den store Kirkedør op og -- »bum! bum!« der kom hele Uhrværket marscherende midt igjennem Kirkegangen og stillede sig mellem Brud og Brudgom. Døde Mennesker kunne ikke gaae igjen, det vide vi meget godt, men et Kunstværk kan gaae igjen, Legemet var slaaet i Stykker, men 10 ikke Aanden, Konstaanden spøgede, og det var ingen Spøg.

Kunstværket stod der livagtigt som da det var heelt og usørt. [39] Klokkeslagene led, det ene paa det andet, lige til tolv, og Skikkeiserne der mylrede frem; først *Moses*; der lyste ligesom Ildsluer ud af hans Pande, han kastede Lovens tunge Steentavler 15 paa Brudgommens Fødder og bandt dem til Kirkegulvet.

»Jeg kan ikke løfte dem igjen!« sagde *Moses*. »Du har slaaet Armene af mig! staa som Du staaer!«

Nu kom *Adam* og *Eva*, de *Vise fra Østerland* og de *fire Aarstider*, hver sagde ham ubehagelige Sandheder, »skam Dig!« 20

Men han skammede sig ikke.

Alle de *Skikkelser*, hvert Klokkeslet havde et fremvise, traadte

---

14 først] Først kom B.

---

bedst ud. Byens adelige Jomfruer sang og førte Bruden frem; Ridderskabet sang og fulgte Brudgommen; han kneisede, som om han aldrig kunde knækkes 25 over.

Nu holdt Sangen op, der blev saa stille, at man kunde have hørt en Knappenaal falde til Jorden, men midt i den Stilhed fløj med Bulder og Brag, den store Kirkedør op, og -- »bum! bum!« der kom hele Uhrværket *marscherende igjennem* Kirkegangen og stillede sig mellem Brud og Brudgom. Døde Mennesker kunne 30 ikke gaae igjen, det vide vi meget godt, men et Kunstværk kan gaae igjen; Legemet var slaaet i stykker, men ikke Aanden, Konstaanden spøgede, og det var ingen Spøg.

Kunstværket stod der livagtigt som da det var heelt og usørt. Klokkeslagene led, det ene *efter* det andet lige til tolv, og *Skikkeiserne mylrede* frem; først *Moses*; der lyste ligesom *Ildslue* ud af hans Pande; han kastede Lovens tunge [52] Steentavler paa Brudgommens Fødder og bandt dem til Kirkegulvet.

»Jeg kan ikke løfte dem igjen!« sagde *Moses*. »Du har slaaet Armene af mig! staa, som Du staaer!«

Nu kom *Adam* og *Eva*, de *Vise fra Østerland* og de *fire Aarstider*; 40 hver sagde ham ubehagelige Sandheder: »skam Dig!« men han skammede sig ikke.

Alle *Skikkelser*, hvert Klokkeslet havde et fremvise, traadte ud af Uhrst. og

---

29 igjennem] midt igjennem qt. 35 efter] Slag paa q, paa r.